

Mindre Meddelelser.

Mandshukoo.

I Marts 1932 var der en ny Stat, som præsenterede sig for Folkeforbundet uden dog at finde særlig venlig Modtagelse. Det var Staten Mandshukoo, den nyoprettede „uafhængige“ Stat, der under Protektion af Japan traadte ind i de nye Staters Rækker.

Dens Præsident er en Ætling af det gamle Mandshudynasti: Kejserprinsen Pou-Yi, der i sin Tid, da han kun var en ganske lille Dreng, blev afsat som Kinas Kejser ved Revolutionen i 1912. Nu har Japan taget ham under Beskyttelse, og Dragen og den opgaaende Sol har forenet sig, og Resultatet er blevet en Stat, som for hver Dag synes at vise sig mere og mere livskraftig.

Mandshukoo er en Stat med gode naturlige Grænser, det er et Slette-land paa alle Sider omsluttet af Bjerge. I Nord dannes Grænsen af Amurfloden, mens Yalufloeden afgrænser det mod Korea, i Syd er der en Kystlinie paa 1500 km langs Korea-Bugten og Liaotung-Bugten. I Nord gennemstrømmes det af Sungarifloeden, som om Sommeren, naar Regnen falder i Mandshuriets østlige Bjerge, faar vældige Vandmasser, der næsten hvert Aar fremkalder store Oversvømmelser, blandt andet i Byen Harbin, som saaledes sidste Aar i August Maaned i lang Tid var forvandlet til en Ø.

Klimaet er udpræget kontinentalt, og Vinteren er meget streng, et Forhold, der bevirker, at Japanerne ikke er særlig ivrige efter at bosætte sig i Landet; de tynde japanske Huse med olierede Papirsvægge egner sig ikke for Mandshuriets Kuldegrader, og Japanere kan nu engang vanskelig tænke sig at bo anderledes.

Landet er rigt paa Skov, der er baade Naale- og Løvskov i den østlige Del, og først længst mod Vest henimod Mongoliets Grænse begynder Steppen.

Mandshukoo har nu et Areal paa over 1 Mill. km² og en Befolkning paa mer end 30 Millioner; det er altsaa ikke nogen helt lille Stat, der her er Tale om. Endnu er det dog kun den sydlige Del af Landet, som er tæt befolket, men der sker en stadig Indvandring fra Kina. I Hundredtusindvis strømmer Kineserne dertil fra Shantung og andre Egne i Nordkina, hvor Krigstilstand og Hungersnød har gjort Forholdene umulige.

For Øjeblikket er Befolkningen i Mandshukoo saaledes sammensat: 16 Millioner af blandet mongolsk-kinesisk-mandshurisk Herkomst, 10 Millioner Kinesere, i Hovedsagen indvandrede i Aarene efter 1905 (den rus-

sisk-japanske Krig) og især i Aarene 1924—31, 2 Millioner Mongoler, 800,000 Koreanere, 250,000 Japanere, 100,000 Russere og 3000 tilhørende forskellige hvide Nationaliteter. Sproget er kinesisk, og Landets Religion Buddhismen; det er saaledes ogsaa interessant at se, at de mongolske Folk straks har anerkendt den nye Hersker som Lamaismens Beskytter, og han bærer derfor ligesom de tidligere mandshuriske Kejsere Titlen Mandshu-Boadi-Boudah.

Oprindeligt var Landet foruden af mongolske Stammer kun beboet af Mandshurerne, som i det 17. Aarhundrede erobrede Kina og derefter forsøgte deres eget Land, saa at dette omkring Aar 1900 kun havde en Befolkning paa 3 Millioner Mennesker. Naar det nu har over 10 Gange saa mange, saa skyldes denne voldsomme Udvikling først og fremmest Jernbanerne.

I 90'erne førte Russerne den transsibiriske Bane midt gennem Mandshuriet til Vladivostok; formelt medvirkede Kina ved dette, og Banen fik Navnet den østkinesiske Bane, men stort andet havde Kineserne ikke at gøre med den. Efter 1905 tog Japanerne fat og oprettede „Det sydmandshuriske Jernbaneselskab“, der overtog den tidligere russiske Linje, som fra Tchangchung paa den østkinesiske Bane gik sydpaa til Dairen og Port Arthur. Japanerne ombyggede denne gammeldags, eensporede Linje og anlagde Sidebaner, saa at den knyttedes sammen med den japanske Bane fra Antung gennem Korea. Yderligere fremskyndede de Udviklingen ved moderne Byankæg langs Linjerne, ved at bygge Skoler, Hospitaler, Kraftstationer og i det hele taget ved at udnytte Landets mange Muligheder, som hidtil havde været ganske ubenyttede. Gennem alt dette blev Mandshuriet kort sagt en Del af den Verden, man regner med.

Mandshukoo er meget frugtbart, og dets vigtigste Kulturplanter er Soyabønner og Kaoliang, „Kæmpehirse“ som den kaldes (egentlig er det en Durra-Art, Sorghum saccharatum). Japanerne har ved Oprettelsen af Landbrugsskoler gjort meget for Landbrugets Fremme. Der er bygget en Mængde Oljemøller, og Exporten af Bønner, Bønneolje og Bønnekager er i stadig Stigning.

Landet har udmærkede Betingelser for Minedrift, da der baade findes Jærnmalm, Kul og Oljeskifer. Kullene brydes især i det af Japanerne anlagte store Kulbrud ved Fushun, hvor man i aabent Brud daglig tager 20,000 Tons eocæne-oligocæne Kul af ret høj Brændselsværdi. 9 Millioner Tons Kul leveres for Tiden aarligt af Mandshukoo; de udskibes fra Dairen og gaar især til Japan. Ved Sydkysten, bl. a. ved Port Arthur, findes store af Japanerne anlagte Salthaver, som leverer Japan Salt.

Skovbruget har ogsaa rige Muligheder, og en Mængde Tømmer flaadet bl. a. paa Yalufloden ned til Antung.

Industrien er endnu nærmest kun knyttet til Landbruget, og der fremstilles f. Eks. Olje af Soyabønnerne, Sprit af Kaoliang og Opium af Opiumsvalmuen, som Japanerne er begyndt at faa de mandshuriske Bønder, særlig i Jehol, til at dyrke. Der findes ogsaa Væverier og i Anshan et stort Staalværk med tre Højovne.

Landets Export er væsentlig Soyabønner, Kul og Korn, Importen Bomuldsvarer og Metalvarer, og Japan er naturligvis den største Kunde; Mandshukoo producerer meget af det Japan har Brug for, og er tillige et godt Marked for japanske Industrivarer. Men Japan tænker sig ikke

i nogen særlig Grad at bruge Mandshuriet som Indvandringsland; det bliver den kinesiske Kuli med sin utrolig lave Levefod, som kommer til at gøre Arbejdet dér, ham kan den japanske Arbejder ikke konkurrere med, den japanske Kapital derimod kan gøre en Indsats i Landet. Næst efter japansk Kapital er russisk og kinesisk mest interesseret i Mandshukoo, de øvrige Magters Kapital repræsenterer kun 5 %.

Mandshukoo bestaar af tre Provinser: I Nord Heilungkiang med Byerne Chailar og Tsitsiker, syd for den Kirin med Byen Harbin og sydligst Landet omkring Mandshuriets gamle Hovedstad Mukden, hertil er jo i den allersidste Tid føjet den vestlige Provins Jehol, hvorved Statens Grænse i Sydvest er blevet den kinesiske Mur, som ved Shanhaikuan naar ud til Havet. Til Hovedstad for den ny Republik er valgt Byen Tchangtchung i Kirin, som nu har faaet Navnet Hsinking (= den ny Hovedstad).

De vigtigste Handelsbyer er Dairen, Antung og Harbin; en af Kineserne paabegyndt ny Havn er ved at blive udbygget nu med Henblik paa Fremtiden, den er i Houloutao paa Vestsiden af Liaotung-Bugten; den skal tjene som Udførselsby for Provinsen Jehol.

Hvorledes skal man nu se paa det mandshuriske Spørgsmaal? *Kina* vil jo hævde, at det hele er et fuldstændigt ulovligt Angreb fra Japans Side, og foreløbig har jo baade Lyttonkommissionen og selve Folkeforbundet givet dem Ret.

Japan vil hævde, at gennem det, der er sket, genoprettes den gamle mandshuriske Stat med sine naturlige Grænser, og det mandshuriske Spørgsmaal løses paa en sund Basis. Samtidig faar en stærk Statsmagt Indflydelse i Egne af Østen, hvor Naboskabet til Sovjet kan blive farligt.

Et er imidlertid givet: Mandshuriets rige Muligheder udnyttes for Tiden bedst under Japans Styre, der tillige forstaar at opretholde Orden og Sikkerhed. *Kina* vil under sine nuværende forvirrede og urolige Forhold ikke kunne løse denne Opgave, og Mandshuriet vil under kinesisk Styre blive en stadig Kilde til Uro i disse Dele af Østen.

Sophie Petersen.

En Række statistiske Oplysninger hentet fra en Artikel af Brissand-Desmillet: „Le Manschoukoo“ i „Revue économique française“, Bd. 55, S. 30—44.

Nyt Tidsskrift.

„Geographische Wochenschrift“. Wissenschaftliche Zeitschrift für das Gesamtgebiet der Geographie.

Heinrich Johns Forlag (Halle a.d.Saale) har under Redaktion af Dr. Irmfried Siedentopp begyndt Udgivelsen af et nyt geografisk Tidsskrift, som foreløbig (indtil 1. Marts) har udsendt 7 Hefter. Det er Planen at bringe smaa Artikler paa indtil 6 Tryksider, dels originale videnskabelige Arbejder, dels Referater af Diskussioner. Endvidere indeholder det korte Anmeldelser af ny Litteratur og mindre Meddelelser.

Det er Planen at udsende mindst 3 Hefter om Maaneden paa 32 Sider og Prisen er kun 80 Pfennig pr. Maaned.

Fremkomsten af et saadant orienterende Tidsskrift er meget glædelig, da en Mængde videnskabeligt og pædagogisk arbejdende Geografer i Øjeblikket har stor Vanskelighed ved at holde sig tilstrækkelig vel under-